

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Κακία εἰς Θεόν.

Ἀσέβεια.

Πᾶσα μὲν κακία εἶναι ὕβρις εἰς τὸν Θεόν· διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε τὸ λογικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ μεταχειρίζηται αὐτὸ ὀρθὸν ὁδηγὸν εἰς τὰς ἐκυτοῦ κρίσεις καὶ ἐπιχειρήσεις, καὶ νὰ ζῇ συμφώνως μὲ αὐτὸ καὶ μὲ τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἥγουν κατ' ἀρετὴν· ἰδιαιτέρα ὁμῶς κακία εἰς Θεὸν εἶναι ἡ ἀσέβεια. Λέγεται δὲ ἀσέβεια πᾶσα ἀπρεπὴς ἰδέα, προαίρεσις καὶ πράξις, ἐκουσίως καὶ ἐν γνώσει ἀποτετεινομένη εἰς τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι μόνον ἀσέβειαι ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πιστεύῃ τις εἰς Θεόν, καὶ ἔπειτα νὰ πράττῃ ἐναντία τοῦ θελήματος αὐτοῦ, καὶ τοῦτο εἶναι μεγίστη ἀσέβεια· μεγίστη ἀσέβεια καὶ ἡ καταφρόνησις καὶ ἀπειθεῖα εἰς τὰ τῆς θρησκείας. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εὐκόλως παραδίδονται καὶ εἰς τὰς ἄλλας κακίας, ἀκολουθοῦντες τὰς ὁρέξεις αὐτῶν· διότι δὲν ἔχουσιν ἐσωτερικῶς οὐδένα κανόνα διαγωγῆς, οὔτε Θεόν, οὔτε τὸν ὀρθὸν λόγον. Εἶδος ἀσεβείας εἶναι καὶ τὰ γινόμενα ἁμαρτήματα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὴν πατρίδα· διότι μετὰ Θεόν, οὗτοι εἶναι οἱ τεταγμένοι παρὰ Θεοῦ ἐπίτροποι καὶ προνοηταὶ τῆς φυσικῆς ἡμῶν υπάρξεως, καὶ οἱ πλαστοουργοί, νὰ εἴπω οὕτω, τῆς ἠθικῆς. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται πόσον μεγάλα εἶναι τὰ καθήκοντα τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν πατρίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Κακία εἰς ἑαυτόν.

Ἀμέλεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἄν θεωρήσωμεν τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ πρώτῃ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει, ἐστερημένον πάσης πολιτικῆς κοινωνίας, αἱ χρεῖαι αὐτοῦ εἶναι πολλὰ ὀλίγαι. Κοπιᾷ καὶ συλλογίζεται, ὅσον μόνον ἀπαιτεῖ ἡ πρὸς τὸ παρὸν ἀναγκαία τροφή καὶ ὑπεράσπισις τῆς ζωῆς αὐτοῦ· πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος δὲν ἔχει, οἰκονομίαν τοῦ παρόντος δὲν κάμνει, καθήκοντα πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους δὲν αἰσθάνεται. Καθὼς λοιπὸν αἱ σχέσεις καὶ αἱ χρεῖαι αὐτοῦ εἶναι περιορισμέναι, οὕτω καὶ ἡ γύμνασις τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Αὕτη ὁμῶς ἡ ἀμέλεια, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀναισθησία, δὲν εἶναι κακία οὐδὲ ἁμαρτήμα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τοῦ ἀνθρώπου, οὐδὲ ἐν τῇ βρεφικῇ ἡλικίᾳ. Εἰς τὸν ὅς τις ὁμῶς γεννᾷ-